

CRÍTICA LITERÀRIA

PERE FÀBREGUES
Llibreter

La vida és plena de sorpreses

DEBORAH WILES
248 funerals i un gos extraordinari
Viena Edicions, 2018, 265 pàg.

Tenir a les mans un llibre agradable al tacte, ben presentat, de lectura fàcil, ja és un estímul que et predisposa a passar una bona estona i a fe que és el que m'ha passat amb aquesta aventura senzilla en les formes, però que toca la fibra dels sentiments.

La primera impressió et fa pensar en una novel·la juvenil i sí que ho pot ser, però no només. Els grans en gaudirem, sobretot quan, a través de la trama, ens endinsa en les vivències d'una noieta de deu anys.

Diu la contraportada que ella sap molt bé com cal comportar-se... o això era el que es pensava, fins que les coses van començar a anar-li molt malament: de sobte mor la seva estimadíssima rebesàvia Florentine, una velleta adorable; la seva millor amiga, Declaration, l'evita sempre que pot; el seu cosinet Peach, un ploramiques insuportable, se li enganxa com una paparra i la segueix pertot arreu.

Però és que la vida és plena de sorpreses. I la més important és descobrir com les afrontaràs.

La família és, juntament amb la noia i el gos, la gran protagonista d'aquesta obra, on cadascú té el seu paper ben definit i, com una orquestra ben afinada, tothom entra i surt, o calla, sense trencar el compàs. La simfonia puja i baixa el to, duent el lector a gaudir de tota l'obra.

Es llegeix d'una tirada i se'n gaudeix tota l'estona. Pot semblar intranscendent, però toca els sentiments d'amor, d'amistat, de comprensió i troba en el deure un bon aliat per fer-ne una lectura exemplar. Senzillesa i bona literatura.

RAUXA

Sospita i amor

Quan en les converses diàries es parla de l'Església, de manera inconscient i quasi automàtica se sol activar el mecanisme de la sospita. A partir dels crims i errors objectius comesos pels cristians al llarg de dos mil anys s'acaba esmenant sense contemplació la totalitat del cristianisme; tot el que ha fet l'Església és sospitós de ser malèfic. Així, qualsevol persona o moviment que s'hagi oposat a l'Església immediatament és elevat a la categoria de sant; els punts teològics més fonamentals i definitoris del cristianisme són posats en dubte, perquè són una manipulació per part del poder; sant Pau apareix com l'artífex d'una deformació del missatge original de Jesús; i finalment s'acaba afirmant que els evangelis són una manipulació i que Jesús ni era Déu, ni va ressuscitar, sinó que era un bon home que volia canviar les coses... si és que mai va existir. La insaciable sospita fins i tot ens pot fer dubtar del que els pares ens han explicat de la nostra més tendra infància.

La sospita té la pretensió de distingir les coses amb intel·ligència, però en realitat ho acaba veient tot igual de brut i maligne. L'amarga sospita només veu mal per tot arreu; la bondat i la innocència no existeixen. En contrast, hi ha una mirada madura però confiada, tranquil·la i sense pretensió de descobrir-ho tot; una mirada pacient, capaç de deixar-se meravellar per tot allò que la supera i que no pot entendre; una mirada que percep la discreta llum del bé enmig de la foscor. Només des la mirada de l'amor, l'Església i la resta de l'existència poden aparèixer tal com són.

EDUARD BRUFAU